

Compulsief wroeten in de eigen identiteit

Een therapeutisch bedoelde aanklacht draait uit op publieke vernedering.

foto ANNA VAN KOOIJ

INTERVENTION NAOMI VELISSARIOU/ FRASCATI PRODUCTIES

Daar nog te zien 9-12/6, 23-26/9

Gezien 5/6 Waar Frascati

***

JOUKJE AKVELD

Vooropgesteld: Naomi Velissariou (1984) is een theatermaakster die sinds het begin van haar carrière uitblinkt in intelligente voorstellingen, en ze is een sterke actrice, die speelt in haar eigen stukken en die van anderen.

Sinds vorige week staat ze samen met Bram Suijker in Frascati met Intervention, een voorstelling over identiteit en jezelf blijven in een wereld waarin je altijd vreemde ogen op je gericht weet. Velissariou bedacht de vorm van een op televisieprogramma's geënte spelshow. Daarin wordt Suijkers personage gedwongen zijn eigen persoonlijkheid te herzien. Het leidt tot ontregelend, soms schurend theater, waaraan dit keer toch ook iets schort.

Het begint vrolijk, met de beste vrienden Ravi en Luna. De twee delen alles en zijn onverbloemd in hun meningen over elkaar, maar daarna volgt steeds hun staccato lach die de scherpe randjes wegneemt - kijk ons eens ironisch zijn. Over zijn salsales gaat het, en de kameleon die zij voor haar vriendje kocht (cadeautje, hahaha), maar eigenlijk hebben de twee het vooral over zichzelf. Want wie zijn Ravi en Luna - in hun eigen ogen

én in die van de ander? Pijnlijk wordt het als wat voor de één een oprechte bekentenis is, door de ander wordt weggelachen.

Al snel blijkt dat Luna de touwtjes strak in handen heeft. Volgens haar is Ravi zichzelf kwijt. Om hem daarvan te doordringen voert ze hem mee in haar manipulatieve spel - een interventie - waarna het gelach snel verstomt.

Ravi moet krankzinnige opdrachten uitvoeren, aangevuurd door het publiek. Een in een slagroomtaart verstopte sleutel voert hem naar een confronterende brief waarin Luna beschrijft wat er allemaal mis is met hem. Zo draait haar therapeutisch bedoelde aanklacht uit op een openbare vernedering.

Velissariou geeft Luna precies de irritante blik die hoort bij haar vermeende superioriteit. Als Ravi laat Suijker zich dapper, maar met groeiende onzekerheid door haar kleineren. Met zenuwachtige lachjes hengelt hij naar haar goedkeuring, maar zij blijft, met koele glimlach, op afstand.

De scherpe teksten van Velissariou, vol opzettelijke clichés, roepen een beeld op van een generatie die gebukt gaat onder de fixatie op het eigen ik. En dat is waar Intervention begint te wringen. Want het lijkt wel of dat compulsieve wroeten in de eigen identiteit de enige manier is om een waarachtig mens te zijn. Alsof authenticiteit zonder zelfreflectie niet bestaat. Maar, dacht ik als toeschouwer, wat zegt het over je eigen authenticiteit als je je in Velissariou's dichtgetimmerde tijdsbeeld niet herkent?

Lang lijkt het of de theatermaakster geen ruimte laat voor een ander perspectief. Maar uiteindelijk is het Ravi die het laatste woord heeft en Luna alsnog sterk pareert. Velissariou kauwt, als Luna, ongemakkelijk op haar lip. Omvergeblazen door haar eigen woorden.